

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/457/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208519
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312208519.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOŠŤ, s. r. o., IČO: 35807598, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, zastúpeného právnym zástupcom Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, v mene ktorého pred súdom koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 5C/526/2012-46 z 10.01.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania proti navrhovateľovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na začatie konania, ktorým sa voči odporcovi domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom v exekučnom konaní tvrdeným nesprávnym úradným postupom, t. j. udelením poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; náhradu trov konania odporcovi nepriznal. Uznesením č. k. 5C/526/2012-26 zo dňa 22.04.2013 spojil okresný súd na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 5C/256/2012, 5C/305/2012 a 5C/358/2012, ktoré naďalej viedol pod sp. zn. 5C/526/2012. Okresný súd vykonal dokazovanie pripojenými exekučnými spismi týkajúcimi sa jednotlivých spojených konaní a zistil, že (1) konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 5C/256/2012 sa týka exekučného konania vedeného pod sp. zn. 4Er/978/2008 začatého dňa 03.07.2008, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 30.10.2008, opravená 10.12.2008 a exekučný súd vydal poverenie 31.12.2008; (2) konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 5C/305/2012 sa týka exekučnej veci sp. zn. 2Er/777/2010, ktorá začala 15.03.2010 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 28.04.2010, zmluvu o úvere, ktorá bola podkladom pre exekučný titul, doručil oprávnený exekučnému súdu až 16.09.2010, poverenie na vykonanie exekúcie vydal exekučný súd 22.09.2010; (3) konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 5C/358/2012 sa týka exekučnej veci sp. zn. 2Er/780/2010, ktorá začala 09.03.2010 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 28.04.2010, zmluvu o úvere na žiadosť exekučného súdu doložil oprávnený až 16.09.2010, poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora vydal okresný súd 30.09.2010. Odporca vzniesol v konaní námietku premlčania. Vo vzťahu ku konaniu vedeného pod sp. zn. 4Er/978/2008 začala plynúť trojročná premlčacia doba 10.12.2008 a uplynula 30.12.2008. U odporcu bol nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnený až 23.04.2012 a súdu doručený návrh na

začatie konania 27.09.2012. V časti, v ktorej sa domáhal navrhovateľ náhrady škody vo veci vedenej pod sp. zn. 5C/256/2012 zamietol návrh pre premlčanie nároku. V exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 2Er/777/2010 a 2Er/780/2010 začala 15-dňová lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie plynúť až 16.09.2010, pretože až týmto dátumom bol exekučný súd schopný posúdiť, či nebol exekučný titul vydaný v rozpore so zákonom. Postup okresného súdu v týchto dvoch exekučných konaniach posúdil ako súladný s § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, preto v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie majetková škoda a nemajetková ujma navrhovateľovi nevznikli. Preto návrh navrhovateľa vo veciach pôvodne vedených pod sp. zn. 5C/305/2012 a 5C/358/2012 ako nedôvodný zamietol. Navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v exekučných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Nepreukázal vznik škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy. Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.02.2002 do 31.05.2010. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia vecí okresnému súdu na ďalšie konanie. Vyjadril názor, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Trval na osobnej účasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd nemohol rozhodnúť vo veci samej, pretože v čase rozhodnutia nebolo ešte právoplatné uznesenie o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešpondujú s časovými úsekmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Navrhovateľ osobitne zdôraznil, že exekučný súd musí uskutočniť rozhodovací proces podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v zákonom určenej lehote 15 dní od podania návrhu bez ohľadu na konečný výsledok, t.j. bez ohľadu či rozhodne o udelení poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne; preto ak exekučný súd nerozhodne jedným z uvedených spôsobov v zákonnej lehote 15 dní od podania návrhu spôsobuje zbytočné prietahy a táto jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť, ktorú je nevyhnutné hodnotiť ako nesprávny úradný postup spôsobilý privodiť účastníkom konania škodu.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní tvrdeným nesprávnym úradným postupom, t.j. udelením poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; navrhovateľ navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnymi exekučnými spismi okresného súdu. Priamo v návrhu na začatie konania vzniesol navrhovateľ námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej riadne rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný

súd doručil návrh navrhovateľa odporcovi na vyjadrenie. Na prejednanie veci samej nariadil okresný súd pojednávanie, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu navrhovateľa a zástupcu odporcu. Okresný súd vykonal dokazovanie pripojenými exekučnými spismi, vyhlásil dokazovanie za skončené a verejne vyhlásil napadnutý rozsudok. K spisu okresného súdu sú pripojené v napadnutom rozsudku uvedené kópie exekučných spisov ohľadne exekučného konania, v ktorých mala byť navrhovateľovi podľa návrhu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda.

Odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolačný súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky navrhovateľa ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody navrhovateľa odvolací súd udáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože navrhovateľ nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolačná námietka navrhovateľa, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil navrhovateľ na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O navrhovateľom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu v každej spojenej veci riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil; zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu navrhovateľ v odvolaní neuviedol.

Odvolačná námietka navrhovateľa, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti a vykonaním dokazovania exekučnými spismi v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnemu zástupcovi navrhovateľa riadne prostredníctvom pošty a včas s poskytnutím päťdňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného navrhovateľa preto boli podľa odvolacieho súdu splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.). K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však pozostávalo len s oboznámením sa s exekučnými spismi, ktorý ako dôkaz navrhol vykonať samotný navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania. Navrhovateľ bol účastníkom exekučných konaní a obsah exekučných spisov z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti mu bol nepochybne známy. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal.

Navrhovateľ v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho

úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty.

Navrhovateľ v návrhu uvádza, že v exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel platných v dobe od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 Exekučný poriadok nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. V exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel účinných od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená iba vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, avšak navrhovateľ disponuje exekučnými titulmi vo forme rozhodcovských rozsudkov, na ktoré sa výnimka podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o lehote na rozhodnutie nevzťahovala. Len v období od 01. 06. 2011 už 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila v prípade, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok.

Tento názor navrhovateľa nie je celkom správny. Zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej „Zákon o rozhodcovskom konaní“) nadobudol účinnosť 01. 07. 2002. V § 35 Zákon o rozhodcovskom konaní ustanovuje, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Exekučný poriadok v znení účinnom od 01. 02. 2002 do 31. 08. 2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1, 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmiery, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok, a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ust. § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 02. 2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval, od 01. 07. 2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní priznával rozhodcovskému rozsudku s účinnosťou od 01. 07. 2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku súdu. V období od 01. 07. 2002 do 31. 05. 2010 bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak titulom bol rozhodcovský rozsudok v lehote 15. dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až s účinnosťou od 01. 06. 2010 bola v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zakotvená výnimka, že lehota 15 dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d).

Exekučný poriadok s účinnosťou od 01. 09. 2005 v § 41 ods. 2 písm. c) za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm. d) vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela Exekučného poriadku uskutočnená zák. č. 102/2011 Z. z. účinná od 01. 06. 2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d) iba odstraňuje rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z toho vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 01. 07. 2002; v období od 01. 07. 2002 do 31. 05. 2010 mal exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie, rozhodnúť do 15 dní od doručenia žiadosti, ale v období od 01. 06. 2010 naďalej, pokiaľ chcel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť, už nebol viazaný lehotou 15 dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

(pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 605/2012 zo dňa 14. 12. 2012, sp. zn. II. ÚS 520/2012 zo dňa 10. 07. 2013, sp. zn. II. ÚS 248/2013 zo dňa 25. 04. 2013 alebo sp. zn. II. ÚS 112/2013 zo dňa 13. 02. 2013).

V každej exekučnej veci predložil navrhovateľ (oprávnený) exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku. Zistenia okresného súdu, kedy začali exekučné konania a akým spôsobom rozhodol exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora, zodpovedajú skutočnosti. Okresný súd správne skúmal, kedy začali exekučné konania, v ktorých navrhovateľ tvrdí nesprávny úradný postup a od ktorých odvodzuje nárok na náhradu škody. Jeho zistenia, že vo všetkých exekučných konaniach bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní, sú správne. I keď okresný súd o žiadostiach súdneho exekútora na udelenie poverenia rozhodol v rozmedzí od dvoch do piatich mesiacov nie je možné konštatovať zbytočné prieťahy v konaní. Uvedené obdobie bolo potrebné na preskúmanie formálnej a materiálnej vykonateľnosti navrhovateľom predložených exekučných titulov. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval pred okresným súdom, bola ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota, nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012 zo dňa 14. 12. 2012 alebo sp. zn. II. ÚS 245/2013 zo dňa 25. 04. 2013).

Navrhovateľ v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Ani v tomto smere však nemožno podľa názoru odvolacieho súdu okresnému súdu nič vytknúť. Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje navrhovateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom odporcu v konaní, ktorý však žiadne trovy konania nežiadal nahraďiť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu voči plne neúspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov konania. Keďže však odporca neurobil žiadny návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania a ani mu žiadne nevyplývajú zo spisu, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania proti navrhovateľovi nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.